H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

Fordította: Horváth Péter

részlet

Éva bekapta a legyet. Szó szerint ez történt. Lucifer éppen mondott nekik valamit, mire mindketten eltátották a szájukat, és akkor.

Persze, voltak a dolognak előzményei.

Isten űrhajója már az Alfa Centauri felé közeledett a féregjáraton át, hogy a Kentaur csillagkép hármascsillagai (Alfa Centauri, Toliman és a Rigel avagy Proxima Centauri) közti téridőben bukkanjon elő.

A féreglyuk – más néven féregjárat – vékony, csőszerű képződmény, ami az univerzum két távoli, görbületmentes területét köti össze.

Sokezer évnek kell még eltelnie, mire Albert Einstein és Nathan Rosen elméleti síkon bebizonyítják a féregjáratok létezését, abból a feltevésből kiindulva, miszerint a téridő pontjai kaotikusan összekötött állapotban vannak vagy lehetnek. Igazuk lesz, igazuk van, és igazuk volt már a Föld teremtésének kezdetén is.

(Néhány igazságnak ilyen a természete.)

A világegyetemben ugyanis kezdettől fogva érvényesül az isteni (mások által Heisenberg-félének nevezett) határozatlansági reláció, azaz a vákum-fluktuáció. A vákumot úgynevezett kvantum-hab tölti ki, amelyben kvantum-féreglyukak ugorhatnak elő a semmiből, majd tűnhetnek el. Ezek kicsik és instabilak. Nagyméretű és stabil féreglyuk létrejöttéhez a szükséges negatív energiasűrűségre $5 \cdot 1036\ N/m^2$ adódik, nagyjából ekkora a nyomás egy nagy tömegű neutroncsillag magjában. Emellett kell még hozzá a Jupiter tömegének legalább 71%-a. A tömegvonzásból származó pozitív energia a téridőt pozitív ívgörbültbe hajlítja, a féregjáratok létrejöttéhez viszont negatív energia szükséges. Efféle energiakisülések mondhatni mindennaposak az univerzum folytonosan bővülő terében, de természetüknél fogva ezek úgyszólván nullaidejűek.

Logosz komputerrendszere mindezt szinte a kezdetek kezdetétől értette és tudta, hiszen az Ige (*Igen, Nem és Szünet*) minden későbbi szükségszerűség képletének magja volt. Az űrhajó majdnem végtelen mennyiségű pozitív energiával gazdálkodott, kvantumhajtóművei alkalmasak voltak negatív töltésű energia-felhők irányított kibocsátására is. E felhők alkalomadtán körbevették a közel nulla ideig létező féreglyukakat, ily

módon biztosítva az űrhajónak a lyukon történő áthaladásához szükséges pozitív időt.

Isten is tudta ezt, noha maga se értette teljesen, amit e tekintetben tudott. (Más dolog tudni valami, és más érteni is azt, amiről tudomásunk van.) Mindenesetre az űrhajó egy ilyen féregcsatornán áthaladva alig egy földi nap alatt tette meg a mi napunk és az Alfa Centauri közti, négy fényévnél is hosszabb távolságot, s éppen geostacionárius pályára állt a Proxima B-nek nevezett (később Második Kísérletnek, végül Föld 2 névre átkeresztelt) kőzetbolygója fölött. A komputer Isten soros feladataként jelölte meg, hogy a Proixima B-n is szénalapú, többsejtes organizmusokat teremtsen. Isten nemet mondott a komputer erőteljes javaslatára, mondván, szénből már teremtett életet, nem óhajtja ismételni magát. A számítógép ekkor tapintatosan, de határozottan közölte vele, hogy az Ige, azaz önmaga parancsainak nem állhat ellen.

– Rendben van – felelte Isten. – Megteremtem még mindazt, amit meg kell teremtenem. A kérdés csak az, hogy mikor?

– Az idő relatív, Uram – vallotta be a komputer.

– Helyes! – bólintott Isten. – S mivel az én időm viszont abszolút értelemben is végtelen, most visszafekszem egy kicsit szundikálni még. Mire felébredek, legyen az asztalomon a jelentés a Földről. Mielőtt újabb teremtésbe kezdek, tudni akarom, hogy állnak a dolgok odalent.

– Ezzel van egy kis probléma – felelte a komputer. – Ugyanis Neked nincs asztalod, Uram.

Isten csettintett egyet balkeze hüvelyk- és középső ujjával, s ezzel – mintegy balkézről – mindjárt teremtett egy rózsafa íróasztalt magának a cellája közepére.

– Most már van! – közölte, és aludni tért.

Kicsit be kellett húznia terebélyesedő pocakját, hogy elférjen az íróasztal és a cella fala közt, de megoldotta. Néhány relatív perc múlva már húzta is a lóbőrt. (Átvitt értelemben.)

Logosz Gábriel robotot indította a visszaútra, hogy a Földön körülnézzen, s mielőbb visszatérve jelentését az Úr asztalára tegye. A szerelőrobotok ellátták Gábrielt egy kiegészítő fotonhajtóművel, a rakétameghajtó alegységet Gábriel szintetikus biohússal[1] bőven párnázott ülepére szerelték.

– Gyújtás! Allövet indul!

A robot késedelem nélkül nekilódult.

[1] E meghatározás képtelennek tűnhet, noha valósággá vált.

Ádám és Éva már kiűzetésük másnapján megpróbáltak visszasompolyogni az Édenkertbe, de az őrzéssel megbízott robotok erőtérrel vették körül a célterületet, és ahogy az emberpár megpróbált átsunnyogni a határon, a láthatatlan erő visszalökte őket a sivatagba.

Mert – ha nem mondtam volna még –, az Éden színpompás, növényekkel és állatokkal teli kertjét bizony végtelennek látszó, forró homoksivatag kerítette körbe, ahol nyomuk sem volt állatoknak vagy növényeknek, egyedül a fekete kígyónak sikerült az emberpár után slisszolnia, mielőtt Isten parancsára a robotok lezárták a kertet.

– Most mihez kezdjünk? – kérdezte Ádám.

– Neked kell tudni, te vagy a férfi.

– Te többet ettél abból az átkozott almából.

Mielőtt a vita eldurvult volna, Éva feltára Ádám előtt az ölét. Ez mindig segített. Ádám lelkében ilyenkor elcsitult az ellentmondás szelleme, és azt tette, amit tennie kellett. A szeretkezés után Éva ölébe hajtotta a fejét, és önelégülten vigyorgott, mint egy idióta.

– Szeretsz? – kérdezte Éva.

– Megszomjúhodtam – felelte kitérően Ádám, mivel emlékezett rá, hogy az Úrnak fenntartásai voltak e kifejezés ellen, és a maga részéről nem kívánt Istennel újra ujjat húzni.

– Hát akkor igyál – vont vállat Éva.

– Mégis mit igyak, nem mondanád meg?

– Neked kell tudni, te vagy a férfi – ingerkedett Éva a férjével újra.

És kezdődött minden előről.

Az újabb aktus után, amely némileg rövidebb volt az előzőnél, odagyűrűzött hozzájuk a kígyó, és így szólt:

– Gyertek utánam!

– Mit sziszeg ez az undok féreg? – ugrott fel Ádám a felesége mellől.

– Nem is undok – mosolygott Éva. – Azt mondja, menjünk utána.

– Hogyne! – böffentett Ádám. – Már így is elég nagy bajba kerültünk miatta.

– Nem ő tehet róla.

– Igazad van! Minden rossz temiattad történt, asszony! Te vagy az, akinek nem volt jó a szamóca és a víz, csak az az átkozott alma kellett.

– A változatosság gyönyörködtet.

Ádám megsértődött.

– Akkor menj a féreg után! Én itt maradok, és könyörögni fogok az én Uramhoz és Istenemhez, hogy bocsásson meg nekem, és engedjen vissza, oda, ahol sült galambok repültek a számba anélkül, hogy a kisujjamat is mozdítottam volna értük.

– Hol álmodtad ezt? – ingerkedett az urával Éva a szokásos folytatás reményében megint. (Szerette feltárni az ő ölét.)

Ádámnak most nem volt kedve a béküléshez.

– Nem álmodtam! – felelte. – Te még meg se voltál, amikor odabent – bökött állával a kert felé –, nekem már minden gondolatom valóra vált. Még az is, amire nem is gondoltam.

– Például?

– Például te.

– Úgy. Szóval nem gondoltál rám.

– Hogy gondoltam volna, amikor nem is léteztél?

– A hiányomat akkor is érezned kellett volna.

– Jó – visszakozott Ádám. – Tényleg magányosnak éreztem magam. Meg is mondtam ezt annak a patás izének.

– Nem patás izé, hanem angyal. És neve is van. – Éva csücsörített, ahogy élvetegen kimondta: – Lucifer.

Lucifer ezermérföldekkel odébb landolt overkiles zuhanórepülése után, és siklópálya ide vagy oda, alaposan beverte az ülepét a Mount Everest egyik hóval álcázott sziklájába, amikor földet ért. Farka belezsibbadt a kormányzásba, patái még mindig füstölögtek, de a fülének nem esett baja, tisztán hallotta, hogy Éva a nevét gügyögi.

– Megyek, gyönyörűm! – kiáltotta.

Kiterjesztette megpörkölődött szárnyát, de képtelen volt verdesni vele. A szárny nem engedelmeskedett az akaratának. Istennek talán az utolsó pillanatban sikerült beleavatkoznia a repülésvezérlő programjába, hogy kitoljon vele. Siklórepülésre még alkalmas volt a szárny, amelynek felső, domború felén suhanáskor gyorsabban siklott a levegő, mint alatta, az így kialakuló felhajtóerő most is képessé tette a szárny gazdáját a siklásra, de felemelkedni vele, ahogyan azt a madarak csinálták, immár képtelen volt.

– Még szerencse, hogy egy hegytetőn landoltam – mormogta Lucifer.

Elvánszorgott sajgó patáin a szakadék szélére, kitárta fekete szárnyát, és Isten neki, fakereszt, a mélybe vetette magát. És Istennek hála – vagyis a fizika törvényszerűségeinek –, nem zuhant le, hanem szépen siklani kezdett a bárányfelhőkkel pöttyözött ég alatt. Hanem röppályájának íve a földfelszín felé konvergált, amely felszín tele volt éles kiszögellésekkel, csipkés szélű sziklapárkányokkal. Megpróbálta bekapcsolni a hóna alá szerelt rakétafúvókákat, de azok sem működtek, nyilván elhasználta minden maradék energiájukat, amikor eszeveszett zuhanását fékezte velük a mezoszférában, amely tudvalevőleg a sztratoszféra fölött, a Föld felszíné-

től számított 50 és 85 kilométeres magasság között húzódik, itt villan fel az északi fény, és itt izzanak fel a mindenség távoli részeiből záporozó meteorok is.

Legnagyobb meglepetésére egyszer csak megszűnt röptének hanyatlása, mintha fekete bőrrel borított fémteste hirtelen könnyebb lett volna. Felnézett, nem lebeg-e a feje fölött az űrhajó, vagy valamely segítséget hozó angyaltársa. De csak egy nepáli sas körözött fölötte a magasban. A madár spirális körökben emelkedett egyre feljebb és feljebb anélkül, hogy a szárnyával akár egyet is csapott volna.

– Ezt én is megpróbálhatom! – Zsibbadó farkát sikerült oldalra csapnia, és lám, már kanyarodott és emelkedett. – Hogy mi vannak! – álmélkodott. – Termik! Így fogom nevezni ezt a jelenséget.

Nemsokára azt is megértette, hogy a dolog miként működik.

Alatta, lent a mélyben, lángolt az erdő. A meleg levegő nyilván könnyebb a hidegnél, okoskodott, ezért a hűvösebb rétegek közt fölfelé törekvő légmozgás segíti följebb a sas vitorlázó röptét, s immár az övét is. A felismerés tovább vezette a gondolatait. Mivel Isten űrhajójától elszakadva megszűntek végtelen energiaforrásai, immár olyan erőket kell igájába hajtania, amelyek tőle függetlenül működnek a Földnek teremtett bolygó világában.

– Fizika! – rikkantott, majd a felhők magasába érve ismét fordított egyet a farkán, elegánsan kifordult a termik tölcséréből, és kényelmesen siklott tovább a hajdani Éden irányába.

– Jól van, könyörögj csak! – Éva megvonta gömbölyű vállát. – Én megyek a kígyó után. – Édes volt, ahogy rózsaszín talpát kapdosta a forró homokból, kalimpálva futott a fekete féreg hullámvonalú nyomát követve.

– Menj csak! – kilátott utána Ádám. – Vissza se nézz!

Éva nem nézett vissza.

Azután este lett, majd éjszaka, és megint egy reggel.

Ádám hajnalig rimánkodott a visszabocsáttatásért, de a kert láthatatlan kerítése újra és újra visszapenderítette.

– A rohadt életbe! A nőnek már megint igaza volt. – Bánatosan indult a párja után, a felkelő nap felé.

A nap hétágra sütött.

Ádám megizzadt, szája kicserepesedett, talpára hólyagokat égetett a forró homok. És sehol egy árnyékot adó fa, sehol egy patak, vagy egy pocsolya legalább.

– Csak ez az átkozott por! – zihált.

És akkor megértette. Porból lettél, porrá válsz. Ha elfogy a maradék ereje is, össze fog csuklani, a homok magába temeti. Ez lesz a vég, amit Isten halálnak nevezett. Enni kellett volna abból a másik almából is.

– Élni, élni, és úrrá lenni mindenek felett!

Ekkor felbukott. Képtelen volt újra lábra állni. Minden tagja sajgott, gondolatai összezavarodtak.

Végül elaludt.

Éva álhatatosan követte a kígyót, noha egyre fáradtabb, szomjasabb és éhesebb lett. A sivatag levegője fagypont alá süllyedt az éjszaka.

– Ne ess kétségbe, szépségem! – sziszegte a kígyó. – Nem véletlen, hogy a férjednél gömbölyűbbnek lettél teremtve. A te szépen párnázott csipejed, ringó emlőd, formás combod és gyönyörű üleped sokkal több zsírt tartalmaznak, mint nyurga emberedéi. A szervezeted felhasználja ezt a zsiradékot, energiát nyer belőle, így tovább bírod a gyűrődést, mint az a mamlasz.

A kígyónak igaza volt.

Míg „az a mamlasz" erejét vesztve, ájultan hevert, Éva úrrá lett éhségén, szomjúságán és fáradtságán, egész éjjel követte a férget, és csak a hajnal előtti, legsötétebb órában omlott össze. Magzati pózba kucorodott, a kígyó körbeölelte, hogy testével melegítse az éji hidegben.

Ádám arra ébredt, hogy vacog a foga. Éjszaka volt, az égen hideg fénnyel ragyogtak a csillagok. Ádám fölnyúlt értük, hogy megkapaszkodjon, de egyiket se érte el.

– Jaj, Istenem... – Visszahanyatlott a porba.

Az égi kupola peremén ekkor új csillag bukkant fel. Fényesebb volt a többinél. Lassan araszolt fölfelé a ragyogó kupola körívén, míg a többi állni látszott a magasban. Ádám föltápászkodott, és elindult a csillag irányába. Nemsokára felbukkant a láthatáron nap korongjának fölső íve, mélyvörös színt terítve a homokra. Tányérjának már a fele ott izzott az elérhetetlennek tűnő messzeségben, amikor egy apró fekete folt rajzolódott a narancsszínre változó naptányér alsó vonala fölé. A folt növekedett, lassan alakot öltött.

Egy dromedár közeledett Ádám felé.

A teve púján Lucifer ült.

– Fogd meg a kezem, és mássz fel mögém!

– Hova lett a szárnyad? – kérdezte Ádám.

– Lekapcsoltam. – Az angyal lenyúlt a férfiért, maga mögé emelte, aztán patáit az állat kerek hasának oldalához csapta.

– Gyí, te, fakó!

A teve ügetni kezdett.

– Reg-lak! Reg-lak...

A nap már délutánba hajlott, mire Évát elérték. A nő a homokban hevert. Teste tetőtől talpig fekete volt, csak a talpa és a tenyere világított rózsaszínűen. Ádám leugrott a teve hátáról, odafutott hozzá, letérdelt mellé.

– Éva! Éva! – pofozgatta.

A nő kinyitotta a szemét.

– Lucifer? – mosolygott.

– Ádám vagyok, a te férjed és parancsolód! – mosolygott Ádám, és fölébe hajolt.

Éva ellökte magától.

– Mi az Isten bajod van? – hőkölt a férfi.

Éva borzadva tekintett rá.

– Miért lettél fekete?

– Én? – Ádám lenézett magára, és látá, hogy a nőnek igaza van. Az ő bőrét – ha nem is feketére, de – sötétbarnára égette a sivatagi nap.

– Ne is törődjetek vele – szólalt meg a teve nyergében Lucifer. – Négerek vagyunk valamennyien.

– Mi az, hogy négerek?

– És zsidók – felelte Lucifer. – Na meg a maradék is. Az ivadékaitok közt lesznek sárgák, rézbőrűek és sápadtarcúak is, mint ti voltatok. Így van a programban megírva.

Azok tátott szájjal meredtek rá.

És akkor a légy – Isten tudja, hogy került a sivatag közepébe – berepült Éva fehér fogai közé, és a nő bekapta ama legyet.

– Egészségedre váljék! – nevetett Lucifer.

Éva elsápadt, öklendezett.

– Mi van veled? – kérdezte ura és parancsolója.

– Anyának érzem, óh, Ádám, magam.

Hát így esett.

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai *Kangaroo's Specific Forms L.T.D* engedélyével készült

a szerzőnek a TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján